

18) RUST KAN JE REDDEN !

Afdwalen, ronddolen, verdwalen...

Herkenbaar?

Afdwalen in gedachten gebeurt mij redelijk vaak. Laatst nog reed ik op een rotonde toen ik me ineens realiseerde... WAAR GA IK OOK WEER NAAR TOE?! Dan gun ik mezelf een extra rondje over diezelfde rotonde. Gelukkig weet ik het dan altijd wel weer en vervolg grinnikend mijn weg.

Ronddolen doe ik op dit moment in de wereld van marketing. Want je kunt nogal wat kanten op! Hoezeer ik me ook heb laten informeren en voorbereiden en het allemaal wel dacht te weten blijkt het toch minder waar. Van alle marketinglijntjes die ik heb uitgegooid komen slechts een paar reacties terug. Ik moet nodig op zoek naar mijn stoute schoenen! Waar, o waar heb ik die gelaten?

Zo kom ik misschien achter die signeertafel in een boekwinkel of misschien durf ik dan de -min of meer- voorbereide lezing te gaan geven. Onbekende terreinen betreden schijnt goed te zijn voor je hoofd heb ik eens gelezen maar WAAR zijn die verdomde schoenen nu ik ze dringend nodig heb?

“Rust kan je redden.” Een uitspraak die ik veel gebruik om mijn boer of kinderen met ‘de poten in de klei’ te houden. Dit keer ook mezelf!

Gelukkig staat er een weekendje weg voor de deur. Mijn boer en ik vertrekken naar Doorwerth om mijn boek te bezorgen bij een nicht van mijn moeder die ik gewoon tante noem. Zij zegt altijd dat ik haar bij de voornaam mag noemen maar dat vind ik gek. Zij is zesentachtig!

Ze loopt nog kwiek, praat honderd uit en heeft zin om ons te trakteren op een pannenkoek in het allerbeste pannenkoekenrestaurant die je

bedenken kunt! (Aldus tante) Nabij het restaurant ligt een prachtig natuurgebied de Posbank. Een aanrader voor een wandeling moedigt tante ons aan.

De volgende dag regent het veel en lang dus bezoeken we het kijk en luister museum in Bennekom. Wij zijn de enige bezoekers en krijgen een privé rondleiding van een zeer gepassioneerde mijnheer. Enig!

De volgende dag zijn de weergoden ons beter gezind en vertrekken we vol verwachting richting Posbank waar ruime parkeergelegenheid is. We besluiten de paarse route te gaan lopen. Ongeveer zeven km. Net mooi voor ons. De zon prikt zelfs tussen de wolken door. Sjaal kan af. Even later jas los en nog wat later knoop ik mijn jas zelfs om mijn middel. We lopen heuveltje op en af en mijn tante heeft werkelijk niets teveel gezegd.

Wij wanen ons in het buitenland. Het is prachtig.

We zijn zeker niet de enige die dit vinden en komen met enige regelmaat andere wandelaars tegen. Wanneer we van de gelegenheid gebruik maken om foto's te maken passeren ons twee dames. Op de een of andere manier passeren wij elkaar meerdere malen omdat zij ook af en toe stil staan om een mooi plaatje te schieten. Wanneer we ze weer tegenkomen staan zij stokstijf en grijpen elkaar angstig bij de arm.

‘Wat zou er aan de hand zijn?’, vragen wij ons af. ‘HELP!’ piept de één en de ander vult fluisterend aan, ‘Er staat daar een ELAND! Hij staart naar ons!’ Ze wijst voorzichtig voor zich uit alsof het dier elk moment haar hand zou kunnen afhappen.

Huh? Een eland? Nieuwsgierig kijken wij speurend naar het monsterlijke dier. Ik zie niets... echter mijn lief zijn ogen zijn beter dan de mijne want hij ontdekt mijlenver van het pad een ree met gewei. We stellen hen gerust en lopen ontspannen verder terwijl de

meiden bibberend achter ons aan lopen. Wanneer zij zich weer gerust voelen gaan onze wegen ieder een kant op en zeggen we elkaar gedag. Een klein beetje melig door het gebeuren wandelen we verder en roepen we om beurten terwijl we onze pas inhouden. ‘PAS OP! een ELAND!’ Whahaa!

Het lachen vergaat ons wanneer we ons ineens beseffen dat er maar geen eind komt aan deze wandeling. Hoe laat is het eigenlijk? Joh! We zijn al twee en een half uur onderweg! Ik voel hoge nood! Terwijl mijn boer Google maps erop na slaat valt mijn oog op een paaltje waar de gekleurde route pijltjes op staan. WAAR is het paarse pijltje gebleven?? Dit is géén paars maar bruin!!

‘Oh now!’, we zijn verdwaald. Rust kan ons redden! Toch? Een ogenblik kijken we elkaar hulpeloos aan. Om het plaatje

compleet te maken begint het ook nog te regenen. In de verte klinkt een doordringend fluitje. ‘Héé, daar wordt vast gevoetbald’, bedenk ik hardop. ‘Kom op!’ Ik spits mijn oren en volg het geluid. Mijn boer loopt nog niet helemaal begrijpend achter me aan.

‘Waar gevoetbald wordt is een kantine. En waar een kantine is.. is een toilet!

Daar kunnen we vragen waar we precies zijn en kunnen dan een taxi bellen. Mooi idee toch?’ Ik wacht zijn antwoord niet af. We lopen langs drie hockeyvelden terwijl het steeds harder gaat regenen. We snellen de kantine in en ik leg aan een aardig dame achter de bar onze situatie uit en vraag allereerst of ik van het toilet gebruik mag maken? Tuurlijk! Geen enkel probleem.

Dat lucht op!

‘Zullen we wat te drinken bestellen en het adres vragen?’, opper ik vervolgens aan mijn lief.

Hij vindt alles prima. ‘Als we maar niet meer hoeven te wandelen!’ Daar ben ik het helemaal mee eens.

Een andere bar dame schrikt wanneer wij uitleggen wáár onze auto geparkeerd staat . ‘Joh! Dat is nog hartstikke ver! Zeker nog dik anderhalf uur lopen!’ Zij beredeneert hardop dat haar bar dienst erop zit en biedt spontaan aan om ons naar de parkeerplaats te rijden. ‘Met de auto zijn we er in ongeveer 15 minuten’, zegt zij vrolijk. Voordat we het weten zitten we in haar auto. Mijn lief voorin en ik op de achterbank tussen een grote sporttas en een mega hoepel. Dit leidt meteen tot nieuwsgierigheid en zo vervallen we van het ene in het andere gespreksonderwerp. Heel geanimeerd. Alsof we elkaar al jaren kennen! Zo bijzonder!

Wanneer we bij onze auto zijn aangekomen pak ik snel mijn zelf geschreven boek uit de auto en geef ‘m haar als dank plus een briefje van twintig wat zij eigenlijk niet wil aannemen. Wij zijn haar zo dankbaar. Plat zoenen is raar dus wij willen écht dat zij dit aanneemt. Met een

dankbare blos op de wangen en een grote zwaai nemen we afscheid van elkaar.

Opgelucht laten we ons in de auto ploffen. En constateren uit de grond van ons hart dat engelen nog bestaan. Dank je wel lieve Jennifer.

Jouw rust heeft ons gered!

Maar lange tijd om te rusten is er niet...

Wordt vervolgd... (In het nieuwe jaar!)

Ik wil iedereen langs deze weg bedanken voor het lezen van mijn verhaaltjes het afgelopen jaar, alle leuke reacties én het bestellen/lezen van mijn boek! Ook heel erg bedankt voor alle feedback -d.m.v. een review- ná het lezen van mijn boek 'VROEG OF LAAT'. Deze zijn na te lezen op mijn website www.krant-ma.nl ! De aller grappigste die ik pas binnen kreeg via messenger: 'Ik ben nog niet in je boek begonnen maar de manier waarop jij dit boek aan mij gegeven hebt... Ik bestel er graag nóg drie als cadeau aan mijn lieve zus, broer en vriendin'!!

Dit zegt dus iets over de verpakking! Nieuwsgierig? Bestellen kan nog steeds via mijn website. (of annelies@limosahoeve.nl / 0612975846)(Nog 99 te gaan)!

Ik wens iedereen hele fijne, rustige kerstdagen met allen die je dierbaar zijn én alle goeds voor 2024!

Warme groet,

Krant-ma